

בת רצון וטובה. נולדה ביום ד' באדר א' תשי"ט (12.2.1959) בכפר קדימה. רינה היתה בת זקונים.

אחותה מרגלית מספרת עליה:

" יושבת אני ומנסה להעלות זיכרונות מהעבר הרחוק על אחותי הקטנה שתישאר חקוקה בזיכרוני "כצעירה לנצח".

רינה נולדה בתאריך 12.2.1954 להורי טובה ורצון אלקלעי. היא בת הזקונים במשפחתנו.

גדלנו בכפר קדימה 7 נפשות בבית קטן. כידוע בתקופה זו המצב הכלכלי היה קשה.

הוריי נאלצו בכל יום השכם בבוקר לצאת לעבודה. ואנו הילדים למדנו להיות עצמאיים.

עם אחותה

משפחת אלקלעי בשנות ה-60

שש שנים למדה רינה בביה"ס הממלכתי שבמקום. לאחר- מכן עברה לחטיבת הביניים שבכפר
הנוער 'הדסים' ולמדה בו שלוש שנים.

מרגלית מספרת על רינה :

זכור לי שיום אחד אחותי רינה חזרה מבית הספר בוכייה ומתפתלת מכאב בטן. אנו חיכינו להוריי וכשאימי הגיעה מהעבודה היא לקחה אותה מיד לקופת חולים והרופאה פינתה אותה מיד לבית החולים בחשד לאפנדציט.

אחותי נותחה ולאחר מספר ימים של שהייה בבית החולים חזרה הביתה ואנו מאוד שמחנו כשחזרה. אחותי קיבלה כדורי קורטיזון והחלה להשמין היא הפכה מילדה רזה לילדה מלאה.

כשהתבגרה מעט והפכה לנערה החליטה שעליה לרדת במשקל ועשתה דיאטה והצליחה להשיל ממנה מספר קילוגרמים ונראתה ממש חטובה ונאה. רינה זכורה לי נערה חיינית, תמירה, בעלת שיער מתולתל ואסוף. תמיד עם חיוך רחב ולבבי.

מרגלית מספרת שרינה היתה נעימת הליכות, אדיבה קשובה לזולת. תמיד מוכנה להירתם ולעזור לכל מי שנזקק. היתה חברותית ואהובה על כולם. בזמנה הפנוי היתה נרתמת לעזרת אימי בניקיונות הבית והיתה אחות למופת.

התחביב האהוב עליה היה לשבת בחדרה ולשמוע שירים לוועזיים ועבריים שהתנגנו ברדיו או באמצעות פטיפון או קלטות.

רינה היתה נערה מאוד חברותית , מוקפת חברות.

רינה, שהיתה תלמידה חרוצה ורצינית, לא הסתפקה בהישגיה וביקשה לסיים את לימודי הבגרות. ואמנם הצליחה במשימה זו לאחר שלוש שנות-לימודים במגמה ההומנית ב'בית- ברלי שבכפר-סבא.

טיולים בתיכון

פעילות חברתית בתיכון

ההורים רוו נחת רב מבתם, היא היתה בחורה שקטה ומסורה למשפחתה, וכל-עת שבאה לחופשה מלימודיה היתה מסייעת בניהול הבית. את טוב-לבה ונכונותה לעזור לזולת גילתה גם ביחסיה עם חברה ללימודים. שני העיסוקים החביבים עליה ביותר היו קריאת ספרים והקשבה לשירים ברדיו. רינה אהבה לשמוע את מייק ברנט והיא שרה בקולה הערב והענוג וידעה את כל מילות השירים בעל פה. ואנו נהננו לשמוע אותה שרה.

עפרה - אחותה של שושי (אישתו של שמשון) מספרת :

רינה היתה מעריצה מספר 1 של מייק ברנט שכל הקירות בחדר היו תמונות שלו והחלום שלה היה לראות אותו. כשמייק נפטר רינה בכתה מאוד והיתה עצובה הרבה זמן עקב הפטירה שלו אך המשיכה לשמוע את שיריו ולהזיל דמעה.

רינה היתה בחורה צנועה מאוד תמיד נהגה לאסוף את שערותיה והסתפקה במועט. לא היו לה דרישות מיוחדות והסתפקה במעט הבגדים שהיו לה. אהבה ללמוד והשקיע את מירב זמנה בלימודים ואף בזמן הכנת השיעורים נהגה לשמוע את שיריו של מייק ברנט.

רינה אהבה לעזור לזולת בהכנת שיעורי בית ואף עזרה לה ושמרה עליה כשאף אחד לא היה בבית. רינה הייתה כמו אחות נוספת.

רינה אהבה לטייל בנופי הארץ.

עם בני המשפחה

רינה גויסה בסוף אוגוסט 1977 לצה"ל ועשתה את הטירונות במסגרת הנח"ל. אחרי-כן הוצבה לחיל-הקשר ולמדה בו את מקצוע האלחוטנות. עד-מהרה ידעו להעריך את כישוריה, והיא עלתה לדרגת רב"ט. עברה קורס למדריכי-קשר. מכאן היתה דרכה אל בית-הספר לשריון, כמדריכת-קשר.

כינה יקרה שלי!

כאשר בקשו ממני שאכתוב ללייז יצאתי
לאפתה את המכתב המלאות הישיבה היה לי

חבר היה לי אתו, "משום שאת אכן

היית לי חברה ואחתי

צבריה רבים עשיתי יחד: אלאפנו, לחקנו אבחנו,
הצלחנו ואצטרים אלו נחללנו וצה רק חישה
אלתנו.

היינו מחוברות כחוללות סייאליות אושר
חפשו את האחת יוצי שילד לווה אצל ^{השנייה} ~~השנייה~~
היו אלה ימים של רים, כיל אבית.

כאשר בקשתם צדדתי תמיד הייתי ~~עם~~
שם אנושית את יצק.

כינה אפונה, דבק הטוב מלכו היה אנתנה בשמחה,
הכינון רב, בזה אכלנוק ים בריוה. אלא מי
שבקש יצאת אתה את הצלה הנכונה.

כאשר נכבת בבית התולים, האת לבקדק
ובטוחה היית כי בהנותק אולת תפדתנה לניוק
הטובות ובישות. אכן לכו בק היה. ואז לפדו פרבט.
כינה יפת היית לי כמו אחות, בת לוספת אירובי
ובק ים אני היית אהוניק דאלשפתת,

היי שלום ~~אחתי~~ חמרת הטובה ואני אלוסיק לזהוב

ואהתיאלעז!

לאנה.

רינה ונאווה

רינה ושושי

שושי- חברה ואשתו של שמשון האח מספרת על רינה

רינה הייתה חברת ילדות משנת 1964 כשהגענו לגור ברחוב גורדון בקדימה. לא היה יום שלא היינו נפגשות, למרות שלא היינו באותן כיתות. רינה הייתה תלמידה חרוצה, אהבה לעזור תמיד לזולת, הייתה עם שמחת חיים ומאוד צנועה, הסתפקה במעט שהיה לה. בבית תמיד עזרה, היו לה יחסים מאוד טובים ים אחיה ושכניה. כשהזדקקתי לעזרה בהכנת שיעורים רינה תמיד נענתה.

החברות מאוד אהבו את רינה. נהגו לבוא אליה הרבה, הבית היה תמיד פתוח לכולם. אהבו להכין שיעורי בית עימה וללמוד למבחנים מכיוון שהייתה סבלנית ונהגה להסביר כל בעיה למי שלא הבין.

רינה הייתה מאוד צנועה וכן התלבשה צנוע. גם כשהיינו הולכות לים לא הייתה מוכנה לחשוף את גופה ולכן לא לבשה בגד ים.

כשהיינו חוזרות מבית הספר אמי הייתה נוהגת להזמין את רינה לארוחת צהריים, מכיוון שאמה הייתה עובדת ולא היה אף אחד בבית. רינה מאוד אהבה את האוכל של אמי ובשמחה הייתה מקובלת בבית. כמו עוד אחות בבית. שהיינו מסיימות לאכול מיהרנו להכין את שיעורי הבית כדי לפנות לנו זמן פנוי בערב. בשעות של אחר הצהריים ובשעות הפנאי אהבה רינה לשמוע שירים בעיקר של מייק ברנט שחיזרה אחריו ואף נשברה מאוד כשהוא התאבד.

כל קירות חדרה היו מכוסים עם התמונות שלו. לאחר פטירתו רינה הייתה שומעת את שיריו ובוכה. היא ידעה לשיר חלק משיריו מילה במילה. בנוסף אהבה מאוד לקרוא ספרים.

מרב צניעותה לא אהבה ללכת לחתונות וסיפרה לי שלא הלכה לאף חתונה של קרובי משפחה אך יש חתונה של בן דוד שלה שאביו נהרג בתאונת דרכים והיות והוא יתום היא חייבת להגיע לחתונה ולכבדו, אך הנורא מכל קרה, ורינה נפגעה בתאונת דרכים. בדרכה הביתה עלתה בטרמפ יחד עם החניכה שלה ונהג משאית ערבי פגע ברכב שרינה נסעה. רינה היחידה שנפגעה בראש. היא אושפזה בבית חולים סורוקה בבאר שבע, שהתה בקומה 7 ימים והנורא מכל קרה כאשר הגיעו מהצבא להודיע שרינה נפטרה.

חייה נקטעו בתאונה שארעה סמוך ליציאתם מהבסיס . רכב התנגש
במכונית שבה היא נסעה . הנהג נהרג במקום, רינה וחיילת נוספת
שהייתה במכונית פונו לבית חולים ברזילי באשקלון. רינה היתה במצב
קשה , היא קיבלה מכה בראש, 7 ימים היא היתה בבית חולים ללא
הכרה ונפטרה.

רינה נפלה בעת שירותה - ביום י"ב בתמוז תשל"ח (17.7.1978). הובאה
למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי שבקדימה, כפר-הולדתה. השאירה
אחריה הורים, שתי אחיות ושני אחים.

מפקדה של רינה כתב למשפחה השכולה: "רינה גילמה בעיני את דמות
הבת המסורה, הבחורה הצנועה והמדריכה הטובה. תמיד מילאה את
המוטל עליה במקצועיות ובמרץ רב. אנו, במדור הקשר, מפקדים
ומדריכים, לא נשכח את רינה לעולם".

דברים שכתבה דלית אמיתי ששירתה כחיילת עם רינה

וכיום מורה בעמי אסף.

היא הייתה זקופה מאד, שיער ארוך אסוף, בעלת נוכחות, ושידרה משהו מאד מיוחד.

היא הייתה כבר חיילת 'וותיקה' כאשר הגעתי אני, כחיילת טרייה לבסיס.

היא הייתה חלק מהנוף האנושי במדור המיוחד שלנו.

מעולם לא דברתי איתה, אך ידעתי את שמה:

רינה. רינה אלקלעי.

רינה – שהשמועה על מותה הפתאומי התגלגלה כרעם לא צפוי, מחריש אוזניים וקורע לב ביום בהיר.

נותרנו המומים. ללא מילים. כואבים.

משהו חסר, מאז, בנוף האנושי של המדור.

לימים, הגעתי לבי"ס עמי אסף כמורה. ובאחד הימים הראשונים, בעודי פוסעת על

המדשאה, עיני מרפרפות על העצים, הספסל, התלמידים, האנדרטה הנושאת את

שמות הבוגרים שנפלו, עוד שבריר שנייה – ושם אחד מוכר הקפיא את צעדי: רינה

אלקלעי.

מדי שנה, בטקס יום הזיכרון על מדשאת בי"ס, בתוך המון החולצות הלבנות

והמדים הצבאיים, בין שיר יגון לנאום הספד – רציתי שתדעי, רינה,

שאני זוכרת אותך.

רינה אלקלעי ז"ל

ד' באדר א' תשי"ט 12.2.1959 - י"ב בתמוז תשל"ח 17.7.1978

לקטו וערכו :

זיוה דידי

משפחת אלקלעי

תודות :

תיכון עמי אסף.

מכללת בית ברל.

מועצה אזורית דרום השרון.

אגף הכשרת עובדי הוראה.